

FOTO HARRI ROSPU

Ebaühtlane “Mees La Manchast”

“Mees La Manchast”

Lavastaja Neeme Kuningas; dirigent Jüri Alperen.

Osades: René Soom, Tõnu Kark, Hanna-Liina Vösa, Mart Laur, Kristina Vähi, Janne Ševtšenko, Juuli Lill, Marten Kuningas jt.

Esietendus 22. märtsil 2012 Estonias.

Üle neljakümne aasta tagasi lavastati “Mees La Manchast” esimest korda Estonia teatris. Tõukordne lavastus osutus väga populaarseks tänu **Sulev Nõmmiku** lavastajata lendile, kuid veel rohkem tänu lummalvale ja karismaatilisele triole **Georg Ots - Helgi Sallo - Endel Pärn**. Isegi need, kes pole seda lavastust näinud, teavad kindlasti salvestiste vahendusel Otsa ja Sallo poolt võrratult esitatud laule. (Sallo on uue etenduse juures näitejuht.) Selliste legendaarseks saanud osatäimiste taustal on loomulikult üsna keeruline teha midagi, mis ei laseks ennast võrrelda eelnevaga ning pakuks uut ja ajakohast.

Miguel de Cervantese romaan on endiselt aktuaalne - mis on normaalne/ ebanormaalne, mida tolereerida, kes tu-

leriidale saata, mis on elu mõte... Seega on lavastajal vabad käed interpreteerida teost nii, et oleks aru saada, miks just see ja miks just nüüd lavale toodi. Kahjuks ei ole lavastaja ega kunstnikud osanud seda kauni muusikaga filosoofilist lavatükki rahva ette tuua nii, et see oleks algusest lõpuni läbi mõeldud, värsket ja voolaks vabalt.

Neeme Kuninga lavastus oli ebaühtlane, tundus, et tegijad polnud suutnud ühtset ideed paika panna. Esimene, eba-moistlikult pikaks veninud vaatus oli hektiline, muusikalile nii oluline lava täitev tegevus vaheldus staatiliste piltidega, mis kokkuvõttes muutis selle igavaks ja raskesti jälgitavaks. Oma osa andis ka peamikrofonide kasutamine, mis segas hääle omanikku lavalt leidmast. Teine vaatus oli kompaktsem ja kulges tunduvalt loogilisemalt.

Lavakujundus (**Ott Evestus**, Neeme Kuningas) oli igati tasemel, eriti hästi mõjusid kaks lava tagaseina nurga alla paigutatud fantastilistes raamides kõverpeeglit, mis kordasid moonutatud kujul laval toimuvat kas siis kahe- või kol-

mekordselt. Kostüümid (**Grete “Stich” Laus**) olid küll väga fantaasiarikkad, kuid need olid lavastuses iseseisva nähtusena ega haakunud kuidagi Don Quijote erilise/hulluse ja üksiolemisega - selliste tegelaste kõrval tundus La Mancha rüütel vägagi “normaalne”. Pigem meenusid need 80. aastate lastelavastusi, eriti muulaajajad, kelle *outfit* tuletas meelde Carabas-Barabasi ja tema nukuteatrit.

Tõnu Kark (Sancho Panza) polnud vist viitsinud selle rolliga erilist vaeva näha ja liugles n-ö vanal rasval, tehes ikka “Nipernaadit” ja “Stalinit”. **Hanna-Liina Vösa** (Aldonza/Dulcinea) lüüriline ja lapselik hääle ei lasknud tal esimeses vaatuses kõrtsi lõbutüdrukut usutavaks mängida, teises vaatuses, olles kirkastununa rüüli surivoodi juures, õhkus Vösast juba palju siiraid tundeid. Etenduse täht on vaieldamatult **René Soom** Don Quijotena, kelle vaimustav mäng ja emotsionaalne laulmine oli tõeliselt nauditav. Sellise tundesügavusega näitlemist koos tasemel vokaalse sooritusega kohtab harva. Ainuüksi tema pärast tasub teatrisse minna.

Toomas Zupping